

Yo's moeder had gelijk

Zo'n heel klein meisje, van nog geen acht jaar, moet je die nu al een etiket opplakken? Dat argument hoor je vaak tegen een vroege diagnose van dyscalculie. Mensen zeggen dat echter niet zo snel over bijziendheid. Een bril is een bril. Maar dyscalculie?

De moeder van Yo was er inderdaad vroeg bij, twee jaar geleden. Het was februari toen ze belde. Haar dochter zat in groep 4, was 7 jaar en had net van de kinderarts de diagnose ADHD gekregen. Dat Yo's moeder zich direct daarop voor een onderzoek bij ons meldde, had ook met school te maken. De leerkrachten wisten niet wat ze met Yo aanmoesten en spraken al over doubleren. Yo's moeder wilde dat per se niet. Er was iets anders aan de hand, dacht ze. En het rapport van de kinderarts gaf haar een extra aanknopingspunt, want dat repte van mogelijke dyscalculie.

De eerste keer dat Yo bij ons kwam was de behandeling voor ADHD nog niet begonnen. Ze sprong alle kanten op. Ook sommige rekenattributen waren cool, gelukkig. Ik leerde haar – gelokt door haar vlugge intelligentie – werken met de getalkaarten. Hoe maak je 30 en dan 34? Hoe maak je daarvan 134? Dit leek ze wonderwel op te pakken. Na vijf minuten legde ze elk getal tot 1000. Yo mocht van school niet op haar vingers rekenen. Maar zonder vingers ging ze

raden en dus fouten maken. Zeker bij de min. Ik vroeg Yo, naar aanleiding van zo'n fout, voor de grap of 5-3 altijd 2 is, of dat het soms ook 1 kan zijn. "Altijd 2", verklaarde ze. En waarom dat zo is, ging ze vervolgens zelf aan mij demonstreren. "Weet je waarom? Kijk maar." Ze pakte vijf schijfjes en haalde er drie weg. "Zie je, nu zijn er twee over. En dat is altijd zo, één wordt het nooit."

Doordat ze het zo goed snapt, en vanwege die onbehandelde ADHD, durfde ik het ondanks de problemen die

Maak eens 24? Hmm. Nu moest ze ineens weer heel lang puzzelen

ik wel degelijk zag niet aan om de diagnose dyscalculie te stellen. Ze deed het gewoon nog te goed. Hoewel. Toen haar ouders haar kwamen ophalen, vroeg ik Yo om nog even te laten zien hoe die getalkaarten werken. Vol vuur greep ze de houten kaarten beet. Maak eens 24? Hmm. Nu moest ze ineens weer heel lang puzzelen. En 124 is ze vergeten. Ik zag dat het Yo trof als een tegenslag. Ze snapte het, ze kon het, maar nu ze het zocht, was het weg! Zie je, zei haar moeder. Zo gaat het thuis dus ook. Vandaar dat ik hier zit.

Yo's moeder bleek gelijk te hebben. Toen ik haar dochter volgens afspraak na een half jaar nog eens onderzocht, was het beeld voor mij ook helder. Yo reageert goed op de Ritalin, en alle vakken gaan nu ook goed, behalve rekenen. Doordat ze bovengemiddeld intelligent is weet ze nog steeds slim te maskeren wat ze allemaal niet kan, zoals hoofdrekenen, afronden en schatten. Ze kijkt dan peinzend, wat me doet denken aan de woorden van een volwassen vrouw die ik onderzocht op dyscalculie: "Ik doe net alsof ik denk over die som, maar eigenlijk gebeurt er niks. Mijn hoofd is leeg." Yo's moeder was er terecht vroeg bij. Dankzij haar inzet en vasthoudendheid kon Yo erkenning en een speciale aanpak krijgen. Dat helpt.

Laatst was ik weer een keer bij Yo op school. Dat leek haar moeder nuttig, en mij en de leerkrachten ook. Op welk schooltype zou je moeten mikken? De Cito rekentoetsen kan zij niet maken, en meerkeuzevragen zijn ook bij andere vakken vaak een struikelblok. Havo, stelden wij vast. Qua intelligentie is dit een Havo-kind, ruimschoots. Dus dat pakken we haar niet af.

Dr. Marisca Milikowski is rekendeskundige en heeft samen met haar man een praktijk voor rekenen en dyscalculie (www.rekencentrale.nl) In Balans Magazine vertelt zij regelmatig over haar ervaringen met kinderen met rekenproblemen.